

Čj. R 28/2003

V Brně dne 20. září 2004

V řízení o rozkladu, který proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 28. 8. 2003 č.j. S 115/03-4516/03-ORP ve věci povolení individuální výjimky ze zákazu dohod narušujících hospodářskou soutěž podle ustanovení § 8 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů, podal účastník řízení, společnost **Plzeňský Prazdroj, a.s.**, se sídlem Plzeň, U Prazdroje 7, PSČ 301 00, IČ 45 35 73 66, zastoupená na základě plné moci ze dne 19. 6. 2003 Mgr. Karolinou Horákovou, advokátkou v advokátní kanceláři Weil, Gotshal & Manges, v.o.s., se sídlem Praha 1, Křižovnické nám. 1, PSČ 110 00, jsem podle ustanovení § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů, na návrh zvláštní komise ustavené podle § 61 odst. 2 téhož zákona

r o z h o d l

takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 28. 8. 2003 č.j. S 115/03-4516/03-ORP **r u š í m** a věc **v r a c í m** orgánu, který je vydal, k novému projednání a rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „Úřad“) vydal dne 28. 8. 2003 rozhodnutí prvního stupně, kterým podle § 9 odst. 3 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o ochraně hospodářské soutěže“), zamítl návrh na povolení individuální výjimky ze zákazu dohod narušujících hospodářskou soutěž, a to pro dohody zavazující provozovatele pohostinských zařízení k ročnímu odběru minimálního množství hektolitrů piva obsažené v typových Smlouvách o dílo – o zajišťování reklamy a propagace v čl. IV bod 6. (verze pro plátce DPH) a v typových Smlouvách o dílo – zajištění reklamy a propagace (verze pro neplátce DPH) v čl. VII bod 1. písm. a) uzavřených společností Plzeňský Prazdroj, a.s., se sídlem Plzeň,

U Prazdroje 7, PSČ 301 00, IČ 45 35 73 66 (dále jen „účastník řízení“ nebo „Plzeňský Prazdroj“), a provozovateli pohostinských zařízení, v typových Smlouvách o dílo – o zajišťování reklamy a propagace (verze pro neplátce DPH) v čl. IV bod 7. a v typových Smlouvách o provádění reklamy a další spolupráci v čl. VI. bod 1. uzavřených společností Pivovar RADEGAST (nástupnickou společností společnosti Pivovar RADEGAST a.s., se sídlem Nošovice, PSČ 739 51, IČ 14 61 36 03, je společnost Plzeňský Prazdroj a.s.) a provozovateli pohostinských zařízení, které jsou zakázanými a neplatnými dohodami ve smyslu § 3 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže.

Proti tomuto rozhodnutí podal účastník řízení – společnost Plzeňský Prazdroj včas rozklad, ve kterém namítá, že právní a skutkové závěry Úřadu, na základě kterých bylo vydáno napadené rozhodnutí, jsou chybné, veškeré podmínky dané § 8 zákona o ochraně hospodářské soutěže pro udělení výjimky jsou splněny, a proto měl Úřad požadovanou individuální výjimku udělit. Účastník řízení má za to, že napadeným rozhodnutím a správním řízením, jež mu předcházelo, došlo k porušení jeho procesních práv, jakož i k porušení zásad, na kterých je správní řízení postaveno. Napadené rozhodnutí je dle účastníka řízení navíc v rozporu s vlastní předchozí rozhodovací praxí Úřadu a s relevantní evropskou praxí, kterou zcela pomíjí.

Ke splnění podmínky uvedené pod písmenem a) § 8 zákona o ochraně hospodářské soutěže uvádí účastník řízení, že primárním účelem zkoumaných dohod je zajištění reklamy a propagace výrobků účastníka a jeho obchodní firmy s cílem zvýšit prodej jeho výrobků, a to prostřednictvím zkvalitnění prostředí, ve kterém jsou výrobky účastníka podávány konečnému spotřebiteli a zkvalitnění služeb s tím spojených. S takovými dohodami jsou dle účastníka řízení nutně spojeny pozitivní efekty spočívající zejména ve výhodách pro spotřebitele. Účastník řízení poukazuje na skutečnost, že s těmito závěry se Úřad v minulosti již ztotožnil (rozhodnutí Úřadu č.j. S 124/98-240 ze dne 16. 11. 1998 a rozhodnutí předsedy Úřadu č.j. R 7/98 ze dne 24. 8. 1998). Dle názoru účastníka řízení je zřejmé, že spotřebitelům je vyhrazen jednoznačný podíl na shora popsaných výhodách, a to především v podobě zkvalitnění prostředí, ve kterém se pivo konzumuje a které by bez podpory účastníka řízení nemohlo být ze strany většiny provozovatelů pohostinských zařízení ve vlastní finanční režii zařízeno.

Proti tvrzení Úřadu, že zvýšení kulturnosti prodeje piva v pohostinských zařízeních může být sice závislé na účastníkem poskytnutých reklamních předmětech, avšak nikterak k němu nemůže přispět tzv. závazek minimálního odběru, účastník řízení namítá, že Úřad pochybil, když vytrhává z kontextu jednotlivá ustanovení zkoumaných smluv, nahlíží na ně izolovaně, aniž by je vnímal v kontextu ostatních ustanovení a účelu smlouvy. Na příslušné dohody je dle účastníka řízení nezbytné nahlížet jako na celek. Pro účastníka řízení by totiž nebylo ekonomicky racionální vynakládat finanční prostředky na propagaci vlastních výrobků a zkvalitnění prostředí, ve kterém jsou podávány, v takovém rozsahu, jak činí na základě posuzovaných smluv, pokud by neměl alespoň do určité míry zajištěnu návratnost vložených investic. Skutečnost, že dané dohody jsou výhodné pro spotřebitele účastník řízení dokládá výpovědí Pavla Střechy, který byl vyslechnut v rámci správního řízení č.j. S 63/01. S tímto předloženým důkazem se však Úřad v napadeném rozhodnutí nikterak nevypořádal. Další výhodu pro spotřebitele spojenou s uvedenými dohodami představuje podle účastníka řízení aspekt zabránění klamavosti. Ze shora uvedeného pak dle účastníka řízení plyne, že podmínka stanovená § 8 písm. a) zákona o ochraně hospodářské soutěže je ve vztahu k předmětným dohodám splněna.

Na podporu svého tvrzení, že podmínky obsažené v § 8 písm. b) zákona o ochraně hospodářské soutěže jsou ve správním řízení splněny, konstatuje žalovaný, že závazky minimálního odběru (quantify forcing) jsou nejméně omezujícími prostředky k dosažení výše popsaných pozitivních efektů pro spotřebitele. Skutečnost, že se jedná o omezení, která jsou nezbytná k dosažení zmiňovaných pozitivních efektů, a že typově představují nejméně závažná ustanovení, potvrzuje dle účastníka řízení i relevantní evropská praxe obsažená v tzv. Pravidlech pro vertikální omezení (Commission Notice – Guidelines on vertical restraints, OJ 2000 C 291/1), nebo v rozhodovací činnosti Evropské komise (případ Interbrew – OJ 2002, C 283/14). Úřad se však uvedenými evropskými prameny v napadeném rozhodnutí vůbec nezabýval.

Dále účastník řízení namítá proti tvrzení Úřadu, že existují méně omezující prostředky umožňující lepší plánování systému výroby a distribuce, respektive kontrolu návratnosti investic vložených do reklamy. Úřad totiž v napadeném rozhodnutí opomněl uvést, jaké prostředky jsou méně omezující. Tvrzení Úřadu je podle účastníka řízení v rozporu s konstantní evropskou praxí a právními předpisy, ale též je zcela nepodložené jakýmkoli důkazy, které by byly seznatelné ze spisového materiálu. Dle účastníka řízení tak napadené rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci.

Pochybení Úřadu spatřuje účastník řízení dále v tom, že se Úřad v napadeném rozhodnutí vůbec nezabýval otázkou naplnění podmínky uvedené v § 8 písm. c) zákona o ochraně hospodářské soutěže.

Účastník řízení dále poukazuje na vady řízení a procesní pochybení Úřadu, která nutně měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Úřad totiž dle názoru účastníka řízení napadené rozhodnutí nepodepřel důkazy, neprovedl důkazy navržené účastníkem a závěry, ke kterým v napadeném rozhodnutí dospěl, v rozporu s ustanovením § 47 odst. 3 správního řádu řádně neodůvodnil. Dle účastníka řízení je zřejmé, že Úřad má povinnost z vlastní iniciativy zjistit skutečný stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. Úřad tedy dle názoru účastníka řízení nesmí konstatovat, že účastník cosi neprokázal nebo že ponechal aktivitu primárně na něm. Takový postup je *prima facie* v rozporu se zásadou materiální pravdy, příslušnými ustanoveními správního řádu (§ 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46) a napadené rozhodnutí trpí vadou, která jej činí bez dalšího nezákonným.

Účastník řízení namítá, že Úřad pochybil, když neprovedl účastníkem navržené důkazy a ani v napadeném rozhodnutí důvody pro pomnutí těchto důkazů neuvedl. Stejně tak Úřad porušil správní řád, když za podklad svého rozhodnutí vzal zjištění, která účastníku řízení před vydáním napadeného rozhodnutí nezpřístupnil. Úřad totiž podklady nashromážděné ve spise č.j. S 63/01, ze kterých v tomto ohledu vycházel pro účely řízení č.j. S 115/03, neučinil součástí podkladů pro napadené rozhodnutí, čímž porušil ustanovení § 33 odst. 2, § 34 odst. 5 a § 47 odst. 3 správního řádu, když neseznámil účastníka řízení s kompletními podklady pro rozhodnutí, nehodnotil veškeré důkazy v jejich komplexu a vzájemné souvislosti, a v odůvodnění napadeného rozhodnutí neuvedl důvody pro opomenutí navržených důkazů.

Ze shora uvedených důvodů navrhuje účastník řízení, aby předseda Úřadu rozhodnutí č.j. S 115/03-4516/03-ORP ze dne 28. 8. 2003 změnil tak, že výjimku ze zákazu dohod narušujících hospodářskou soutěž ve smyslu ustanovení § 9 odst. 2 zákona o ochraně hospodářské soutěže povolí na dobu 5 let.

Správní orgán prvního stupně neshledal důvody pro postup podle ustanovení § 57 odst. 1 správního řádu a v souladu s § 57 odst. 2 správního řádu postoupil věc k rozhodnutí orgánu rozhodujícímu o rozkladu.

Ve smyslu ustanovení § 59 odst. 1 správního řádu provedl orgán rozhodující o rozkladu doplnění řízení o ústní jednání podle ustanovení § 21 odst. 7 zákona o ochraně hospodářské soutěže, a to za účelem projednání účastníkem řízení nově uvedených skutkových tvrzení a návrhů obsažených v podání ze dne 30. 10. 2003 ohledně případu Interbrew, ve kterém Evropská komise zhodnotila jako ze soutěžního hlediska nezávadné vertikální dohody užívané na belgickém on-trade trhu s pivem.

Dne 2. 6. 2004 nabyl účinnosti zákon č. 340/2004 Sb., kterým se mění zákon č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), a některé další zákony. Podle ustanovení článku III „Přechodná ustanovení“ odst. 1 se řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona dokončí podle dosavadních předpisů. Proto byl případ nadále posuzován z hlediska zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů, ve znění platném do 1. 6. 2004.

Podle ustanovení § 59 odst. 1 správního řádu jsem napadené rozhodnutí přezkoumal v celém jeho rozsahu, a to i nad rámec námitek uplatněných účastníkem řízení v rozkladu, a ve věci uvážil následujícím způsobem.

1. Skutková podstata

Ustanovení § 8 zákona o ochraně hospodářské soutěže stanoví, cit.: „*Soutěžitelé mohou požádat Úřad o povolení individuální výjimky ze zákazu dohod podle § 3 odst. 1 a § 4 odst. 1, pokud dohoda*

- a) *přispěje ke zlepšení výroby nebo distribuce zboží nebo k podpoře technického či hospodářského rozvoje a vyhrazuje spotřebitelům přiměřený podíl na výhodách z toho plynoucích,*
- b) *neuloží soutěžitelům omezení, která nejsou nezbytná k dosažení cílů podle písmene a), a*
- c) *neumožní soutěžitelům vyloučit hospodářskou soutěž na podstatné části trhu zboží, jehož dodávka nebo nákup je předmětem dohody.“*

Zákaz dohod narušujících hospodářskou soutěž podle § 3 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže může tedy být v některých odůvodněných případech v řízení zahájeném přede dnem nabytí účinnosti zákona č. 340/2004 Sb., kterým se mění zákon č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů, prolomen povolením individuální výjimky. Ustanovení § 8 zákona o ochraně hospodářské soutěže umožňuje totiž soutěžitelům účastnícím se zakázané dohody požádat Úřad o povolení individuální výjimky, jestliže předmětná dohoda splňuje pod písm. a), b) a c) stanovené tři kumulativní podmínky a současně nepodléhá vyloučení ze zákazu již na základě blokové výjimky (§ 26 zákona o ochraně hospodářské soutěže).

Účelem podmínky obsažené v písm. a) § 8 zákona o ochraně hospodářské soutěže je zajištění, aby nepříznivé důsledky v podobě omezení či narušení hospodářské soutěže spojené se zakázanými dohodami byly vyváženy určitými výhodami, z nichž budou moci profitovat nejen samotní soutěžitelé, ale i hospodářská soutěž jako celek a koneční spotřebitelé.

Z podmínky obsažené v písm. b) § 8 zákona o ochraně hospodářské soutěže pak vyplývá, že zakázaná dohoda nesmí soutěžitelům ukládat taková omezení, která nejsou nezbytná k dosažení požadovaných cílů. Existují-li méně omezující prostředky k dosažení cílů předmětné dohody, potom Úřad individuální výjimku nepovolí. Smyslem podmínky obsažené pod písm. b) § 8 zákona o ochraně hospodářské soutěže je zajistit zachování účinné hospodářské soutěže na podstatné části trhu dotčeného dohodou. Zakázaná dohoda, o jejíž povolení soutěžitelé žádají, představuje vždy ve smyslu ustanovení § 3 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže určité narušení hospodářské soutěže, toto narušení však ve smyslu poslední podmínky nesmí umožnit vyloučení hospodářské soutěže na podstatné části trhu zboží, jehož dodávka nebo nákup je předmětem dohody.

Rozhodnutí správního orgánu musí dle ustanovení § 47 správního řádu obsahovat vedle výroku a poučení o odvolání (rozkladu), rovněž řádné odůvodnění. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán uvede, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval. V souladu se zásadou zjištění skutečného stavu věci (§ 32 odst. 1 správního řádu) se přitom musí vypořádat se všemi zákonem předepisovanými skutečnostmi. Správní orgán prvního stupně měl v souladu se zásadou materiální pravdy povinnost ve správním řízení č.j. S 115/03 posoudit, zda předmětné smlouvy o zajištění reklamy a propagace obsahující závazky minimálního odběru určitého množství hl. piva splňují či nikoli shora specifikované kumulativní podmínky, přičemž své závěry měl v napadeném rozhodnutí řádně odůvodnit. Přestože podmínky stanovené v § 8 zákona o ochraně hospodářské soutěže musí být splněny kumulativně, vyžaduje zásada materiální pravdy a možnost budoucího přezkumu rozhodnutí k tomu pověřeným orgánem, aby se Úřad ve svém rozhodnutí věcně zabýval splněním všech nezbytných podmínek, i když dospěje k závěru, že některá podmínka dána není.

Orgán prvního stupně v napadeném rozhodnutí zhodnotil, že předmětné dohody mohou sice přispět k lepšímu plánování systému výroby a distribuce účastníka řízení a ke zvýšení míry návratnosti jeho investic do reklamy, tyto výhody však nevyhrazují přiměřený podíl spotřebitelům, a proto konstatoval, že podmínka obsažená v ustanovení § 8 písm. a) zákona o ochraně hospodářské soutěže splněna není. Ke splnění podmínky dle ustanovení § 8 písm. b) zákona o ochraně hospodářské soutěže orgán prvního stupně uvedl, že zcela jistě existují méně omezující prostředky umožňující lepší plánování systému výroby a distribuce, respektive návratnosti investic vložených do reklamy související s podáváním a prodejem výrobků účastníka řízení. Efektivní zajišťování reklamy a propagace výrobků účastníka řízení není tedy dle názoru prvostupňového orgánu nezbytně spojeno s povinností odběru minimálního množství hektolitrů piva, a proto rovněž tato podmínka nebyla ve správním řízení č.j. S 115/03 naplněna. Podmínce obsažené v § 8 písm. c) zákona o ochraně hospodářské soutěže nepovažoval prvostupňový orgán za nezbytné se věnovat, a to s ohledem na nesplnění podmínek pod písm. a) a b).

V souladu se shora uvedeným jsem uvážil o podaném rozkladu a námitkách v něm obsažených a dospěl jsem k závěru napadené rozhodnutí č.j. S 115/03-4516/03-ORP ze dne 28. 8. 2003 zrušit a věc vrátit prvostupňovému orgánu k novému projednání a rozhodnutí. Orgán prvního stupně se totiž v napadeném rozhodnutí žádným způsobem nevypořádal s tím, zda byla splněna podmínka obsažená v písm. c) § 8 zákona o ochraně hospodářské soutěže, což způsobuje nejen nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, ale jedná se i o tak zásadní pochybení Úřadu, jež nelze napravit v rámci řízení o rozkladu, neboť by došlo ke krácení procesních práv účastníka řízení. Správní orgán se v rámci nového řízení zaměří na posouzení a následné zhodnocení naplnění podmínky stanovené v § 8 písm. c) zákona o ochraně

hospodářské soutěže, uvede skutečnosti, o které své závěry opírá a které odůvodňují její splnění anebo nikoli.

2. Procesní vady řízení

Dále jsem uvážil o zásadních procesních námitkách účastníka řízení a dospěl jsem k následujícím závěrům.

Návrh účastníka řízení na doplnění dokazování

Podle ustanovení § 32 odst. 1 správního řádu má správní orgán povinnost zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Není přitom vázán pouze návrhy účastníků řízení, i když se jedná o řízení zahájené na základě návrhu účastníka řízení. Správní orgán není tedy závislý pouze na návrzích účastníků a pouhým pasivním vykonavatelem jejich vůle, které důkazy mají být provedeny. Naopak je povinen hrát při shromažďování důkazů, které jsou podkladem jeho rozhodnutí, aktivnější úlohu. Jestliže však účastník v rámci řízení na podporu svých tvrzení navrhne provedení určitého důkazu (§ 33 odst. 1 správního řádu), je správní orgán povinen se s tímto návrhem vypořádat, buď tím, že jej skutečně provede, anebo jeho neprovedení v rozhodnutí řádně odůvodní.

V souladu se shora uvedeným tak shledávám námitku účastníka řízení ohledně neprovedení jeho návrhů na dokazování oprávněnou. Účastník řízení totiž ve svých podáních skutečně opakovaně odkázal nejen na celý správní spis č.j. S 63/01 (žádost o udělení individuální výjimky ze dne 20. 6. 2003 – strana 2 správního spisu), ale navrhoval rovněž provedení konkrétních důkazů (protokoly o výsleších svědků Pavla Střechy, Josefa Hlaváčka, Karla Macha a Milana Kosaře, strana 5 správního spisu). Orgán prvního stupně se však těmito návrhy nikterak nezabýval, tj. ani navržené důkazy neprovedl, ani v napadeném rozhodnutí neprovedení důkazů nikterak neodůvodnil.

Právo účastníka řízení vyjádřit se k podkladu pro rozhodnutí

Správní orgán si sám určuje rozsah a způsob zjišťování podkladů pro rozhodnutí (§ 32 odst. 2 správního řádu), důkazy, o které opře své závěry, je však povinen učinit součástí správního spisu tak, aby účastník řízení měl možnost se se všemi seznámit, navrhnout jejich doplnění, případně proti nim vznést námitky (§ 33 odst. 1 a 2 správního řádu).

V souladu se shora uvedeným jsem uvážil o procesní námitce účastníka řízení a zjistil jsem, že orgán prvního stupně skutečně pochybil, neboť v napadeném rozhodnutí (strana 13) vycházel z údajů ve správním spisu č.j. S 63/01, jenž však nebyl učiněn součástí správního spisu č.j. S 115/03. Je přitom irelevantní, že skutečnosti v tomto spise obsažené byly účastníkovi řízení známy z dřívější rozhodovací činnosti Úřadu. Účastník řízení totiž nemohl předpokládat, ze kterých konkrétních podkladů bude orgán prvního stupně aktuálně vycházet, neboť nebyly učiněny součástí správního spisu č.j. S 115/03. Orgán prvního stupně tedy pochybil, když v napadeném rozhodnutí deklaroval, že vycházel rovněž ze skutečností, jež jsou obsaženy ve správním spise č.j. S 63/01, a přitom jej neučinil součástí správního spisu č.j. S 115/03.

Po posouzení všech ve správním řízení zjištěných skutečností, jež jsem hodnotil nejen jednotlivě, ale i v jejich vzájemných souvislostech, a to i nad rámec námitek účastníka řízení,

jsem dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nezbytné zrušit a věc vrátit k novému projednání a rozhodnutí, a to nejen z důvodu pochybení prvního stupně ohledně posouzení skutkové podstaty správního řízení, ale i procesních vad řízení, jichž se Úřad dopustil tím, že neučinil součástí spisového materiálu veškeré skutečnosti, ze kterých v napadeném rozhodnutí vycházel a neprovedl účastníkem navržené důkazy, případně nezdůvodnil nadbytečnost jejich provedení.

Při novém projednání věci prvostupňový orgán nově posoudí návrhy účastníka řízení, a jejich provedení případně neprovedení v rozhodnutí řádně odůvodní. Dokazování doplní rovněž v tom směru, že součástí spisového materiálu se stanou veškeré důkazy, ze kterých ve věci vycházel. Rovněž tak v novém řízení posoudí námitky účastníka řízení ohledně judikatury Evropské komise, Evropského soudního dvora či Soudu první instance a předchozí rozhodovací praxe Úřadu, na kterou účastník řízení rovněž ve svém rozkladu odkázal.

Vzhledem ke zrušení a vrácení věci k novému projednání by bylo předčasné vyjadřovat se podrobněji k jednotlivým námitkám účastníka řízení z věcného hlediska, neboť další projednání věci může případně přinést nová zjištění. Již vznesené námitky účastníka řízení však prvostupňový orgán v pokračujícím řízení vezme na zřetel a případné nedostatky, nepřesnosti či nesprávnosti v novém rozhodnutí odstraní.

Uzavírám tedy, že po přezkoumání věci v celém rozsahu jsem ze všech shora uvedených důvodů a na základě návrhu rozkladové komise rozhodl tak, jak je ve výroku uvedeno.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle ustanovení § 61 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů, dále odvolat.

Ing. Josef Bednář
předseda
Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Rozhodnutí obdrží:

Advokátní kancelář Weil, Gotshal & Manges v.o.s.
Mgr. Karolina Horáková, advokátka
Křížovnické nám. 1
110 00 Praha 1

Toto rozhodnutí nabylo právní moci a stalo se vykonatelným dne 22. 9. 2004.